

В. ВЕСТОВ
СМИТ-СМИТ ЗАЛАВЯ
ШПИОНИН
ПОЧТИ ПО УЕЛС

Превод от руски: Цвета Христова, 1964

chitanka.info

Ще се опитам да изложа събития, за които по известни съображения не споменах в по-рано публикуваните си спомени за пътешественика във времето. Всичко, което искам да ви съобщя, се случи в навечерието на неговото изчезване.

Този ден се бяхме събрали, както винаги, на обяд у пътешественика. Бяхме четирима — докторът, психологът, редакторът и аз. Седнахме на масата, без да дочакаме домакина. Той беше оставил, както и миналия път, бележка с молба да започнем без него. Обядвахме, споделяхме впечатленията си за приключенията, които той ни разказа миналия четвъртък. Редакторът считаше всичко това за ефективна измислица. Докторът го поддържаше. Психологът предполагаше, че пътешественикът просто е изпаднал във властта на фантазията си и въобразил си, че е създал машина на времето, мислено пътешествува с нея. Само аз безусловно вярвах във всичко, което бяхме чули от нашия приятел. Завърза се дълъг спор. Обедът беше вече към края си, а домакина все още го нямаше.

Изведнъж откъм лабораторията дочухме неясен шум, който все се усилваше. Последва силен трясък, сякаш нещо тежко се събори, и рязък неприятен звън от счупване на стъкла. Скочихме. Около минута стояхме, споглеждайки се изумени, но виковете, изстрелите и сподавеният глас на пътешественика ни накараха веднага да се втурнем към лабораторията. В коридора се сблъскахме с готвача, камериера и домоуправителката. Те също тичаха на помощ.

В лабораторията беше тъмно. Някой запали кибрит. При слабите отблясъци на пламъка забелязахме на пода сред парчета счупени съдове две търкалящи се, вчепкани едно в друго човешки тела. Масите бяха катурнати, шкафовете съборени.

— По-внимателно, той има револвер — каза на пресекулки пътешественикът.

Докторът успя да хване ръката, която държеше оръжието. Впрочем, макар че непознатият продължаваше трескаво да натиска спусъка, изстрели не последваха. Патроните се бяха свършили.

Човекът беше доста силен и ние с труд го издърпахме от домакина. Пътешественикът стана. Видът му беше ужасен. Костюмът му се бе превърнал в дрипи, лицето му беше в синини, от носа му течеше кръв. Кръв капеше и от лявата му ръка, която той поддържаше с дясната.

— Благодаря ви, приятели мои — каза той с отпаднал глас.

Домоуправителката едва успя да запали лампата. Докторът се спусна към пътешественика и заопипва ранената му ръка.

— Костта не е засегната, няма нищо опасно. Но трябва да ви превържа — каза той.

— Да, докторе — отвърна пътешественикът, — днес имам нужда от вашата помощ. Да отидем в спалнята. Тъкмо трябва и да се преоблека. Тези пътешествия, ако продължават така, съвсем ще съсипят гардероба ми. И оставете ми от месото, аз пак съм гладен — с усмивка добави той, спомнил си вероятно завръщането си през миналия четвъртък.

Той излезе заедно с доктора, а ние останахме в лабораторията съвсем изумени и не знаехме какво да мислим. Редакторът и готвачът все още държаха непознатия, макар, изглежда, той вече беше разбрал, че е безполезно да се съпротивлява, и стоеше спокойно.

— Докога ще стоим така! — някак раздражено рече психологът.

— Прав сте, да отидем в столовата. Там остана още вино — каза редакторът. — Но какво да правим с него? — добави той, като гледаше непознатия.

— Ами — казах аз — да го вземем с нас. Поне ще го разгледаме както трябва, че тук е тъмно.

— Добре, хем ще говорим с него — съгласи се психологът.

— Ако разбира съществуващите езици — додаде редакторът.

Уютният вид на столовата, ярката светлина, богато наредената маса — всичко това представляваше пълен контраст, сякаш случилото се в лабораторията бе просто страшен сън. Но непознатият беше тук и когато седнахме на масата, той също седна, без да изчака покана. Как е попаднал в лабораторията? Кой е той? Тези въпроси ни измъчваха. Защо беше нападнал пътешественика?

Това бе доста едър човек, по-скоро дебел, отколкото мускулист. Облечен беше в някаква неизвестна униформа, явно военна, на цвят светлокафеникаво-сива, на раменете си имаше пагони, единият се беше откъснал и висеше от рамото. Наглед можеше да му се дадат около тридесет години. Имаше на пръв поглед доста привлекателна външност, но достатъчно бе да се вгледаш в дългите му тънки устни, сплескания му нос, малките шарещи очички, в които смущението се

смесваше с нахалство, и първото впечатление изчезваше. Внимателното око долавяше класически тип на дребен мошеник.

— Говорите ли английски? — запита го след дълго мълчание редакторът.

— Да — отвърна непознатият, наливайки си вино.

— Кой сте вие? — попита редакторът.

Непознатият изпи на един дъх виното и преди да отговори, си наля още. Очичките му бързо ни огледаха и като забелязаха изписания по лицата ни интерес към особата му, светнаха нахално и тържествено.

— Аз съм капитан Смит-Смит, помощник-началник на разузнавателното управление на пети американски въздушнодесантен корпус — каза той, постепенно повишавайки глас. Следващите думи той изрече просто викайки:

— Вие! Вие сте саботьори, шпиони, комунисти! Вас ще ви съди корпусният военен съд и ще ви накажат така, така... — той не можа веднага да намери думата и се запъна. — Там ще ви дадат да разберете... Вие се осмелихте да нападнете Смит-Смит, когато вече почти се справяше с шпионина и комуниста, а вие му помогнахте да се укрие от нашето разузнаване... Жестоко ще си изпатите!

Той говореше, по-точно крещеше, на много лош английски език, почти жаргон, със силен американски акцент.

— Трябва да отидете да се изчистите — каза психологът и позвъни.

Смит се слиса, не очаквайки подобна реакция. Омекна, огледа изцапания си мундир, покорно стана и излезе от стаята, съпроводен от влязлата при позвъняването домоуправителка.

— Този човек е луд — каза психологът. — Мания за величие и мания за преследване...

— За какъв дявол му е притрябвало на нашия приятел да докарва луд човек — учуди се редакторът.

— А вие защо мислите, че пътешественикът го е довел? — попитах аз.

— Наистина — рече психологът, — не е ли по-просто да предположим, че Смит-Смит, както той се назова, просто се е вмъкнал в стаята, където е бил нашият домакин, и го е нападнал.

— Това наистина е логична версия — съгласи се редакторът, разпалвайки загасналата си пура.

Изведнъж вратата на столовата се разтвори и в стаята се втурна обикновено винаги важната и бавна мисис Уотчет, домоуправителката.

— Той ми дава пари, настоява да му помогна да ви арестуват... изпраща ме в полицията — отсечено и високо шепнеша го. — Ето... — домоуправителката протегна някаква хартийка и замръзна в безмълвно негодувание.

Редакторът взе хартийката:

— Сто долара, но някаква странна банкнота, не съм виждал такива.

— Този човек не е с всичкия си — каза психологът и почука с пръсти челото си. — Така че не се учудвайте на нищо и най-добре не му противоречете. А полицията наистина повикайте.

Не бяхме успели да промълвим нито дума за новата неочаквана постъпка на Смит-Смит, и в стаята, потривайки ръце, влезе докторът.

— Нашият скъп домакин — каза той — се е отървал леко. Сега се преоблича и ще дойде при нас. А къде е оня тип?

— Отиде да се пооправи и сега също ще дойде — казах аз.

— Кой е той? — попита докторът.

— Изглежда луд — повтори версията си психологът и с две думи предаде на доктора нашия разговор.

В този момент влезе самият Смит-Смит. Беше се изчистил и измил, даже и пагончето оправил.

— Седнете, Смит-Смит — каза редакторът, посочвайки му празния стол от другата страна на масата, — и разрешете да ви задам няколко въпроса.

— Скоро аз ще ви задавам въпроси и така ще ви повъртя на ръжена, че и майчиното си мляко ще издадете — отвърна мрачно той.

— Кажете, Смит-Смит, къде се намирате? — запита редакторът.

— Това аз сам бих искал да зная! — възкликна Смит-Смит, като удари с юмрук по масата. — Преди половин час бях в кабинета си в щаба на пети американски корпус.

— А къде се намира вашият щаб? — запита редакторът.

— В Ричмонд — отвърна Смит-Смит.

— Тоест в Англия, ако не се лъжа? — попита психологът.

— Разбира се, в Англия!

— Значи петият американски корпус заедно с войските и щаба се намира в Англия? — иронично запита редакторът.

— И не само петият, а и базите за подводни лодки и... Друг път ще чуете вие от мен какви още американски части се намират в тази проклетата страна! — завика Смит-Смит и гаврътна съдържанието на чашата си.

— Това нас не ни интересува. Важен е самият факт, че американски войски се намират в Англия — каза редакторът. — А как са попаднали те тук?

— Не се правете на глупак — високо се изсмя Смит-Смит. — Всички знаят, че със сълзи на очи изкрънкахте тези войски.

— Да, това може да го измисли само луд — прошепна докторът.

Редакторът с увлечение продължаваше разпита:

— Вие казахте, че ще ни съди американски съд, ако не съм чул погрешно?

— Разбира се, американски. Дявол да го вземе, името ми да не е Смит-Смит, ако не проклинате часа, когато сте се родили.

— Значи в Англия поданиците на негово величество ги съди американски съд? Правилно ли ви разбрах? — запита редакторът.

— Та нали през цялото време искам да ви набия това в кратуните — рече Смит-Смит. — Вие да не сте паднали от Луната?

— И така — рече успокояващо психологът, — у нас в Англия се намират американски войски...

— Разбира се, и не само американски, но и немски. Та вие сами не можете да се защищавате!

— Че от кого? — поинтересува се докторът.

Смит-Смит избухна:

— Стига сте ме будалкали! Много добре знаете, че ние се намираме тук, за да ви защищаваме от комунистическа Русия.

— Искате да кажете, че в Русия управляват комунистите? — педантично продължаваше разпита си психологът.

— Вече повече от четиридесет години.

— А коя година сме сега?

— Как коя?! Вие да не сте се побъркали? Хиляда деветстотин шестдесет и първа. По-добре ми помогнете да арестувам престъпника и аз ще уредя да ви приемат в една школа. Ще получавате много пари и ще водите весел живот.

Нелепият брътвеж на лудия започна да ни дразни. Прекъсна го пътешественикът, който влезе с бодра крачка в стаята и изглеждаше

почти съвсем успокоен.

Той дръпна един стол и с наслаждение започна да се храни.

— Чуйте, кой е този Смит-Смит? — не издържа докторът. — Откъде се появи тук? Та той е луд!

— Аз не съм уверен в това — отвърна пътешественикът.

Появиха се двама полицаи, съпроводени от тържествуващата мисис Уотчет.

Смит-Смит се спусна към полицаите и извика:

— Аз съм американски офицер. Арестувайте тези хора. Те са шпиони.

— Той е луд — каза докторът на полицаите. — По националност американец.

— Това няма значение, сър — каза полицаят. — При нас ще се намери място и за американец. Ей ти, да вървим.

— Ще отговаряте за действията си! — запищя Смит-Смит.

— Да, разбира се — равнодушно каза полицаят. — Да вървим, гълъбче.

— Вие съвсем сте се побъркали! — крещеше Смит-Смит. — Всички тук...

Полицаите го отведоха.

— Но как се озова той във вашата лаборатория? Защо ви нападна? — запитах аз пътешественика.

— Точно това смятам да ви разкажа, но не тук, а в пушалнята...

В пушалнята догаряше камината. Слабият огън хвърляше по стените червеникави отблясъци. Докторът постави на масичката чаши, пътешественикът извади от бюфета вино и пури. Настанихме се около камината и се приготвихме да слушаме.

— Днес едва ли ще мога всичко подробно да ви разкажа, вече е късно и съм много уморен — започна пътешественикът. — Този път аз бях в не съвсем далечното бъдеще, само в 1961 година.

Днес сутринта отстраних незначителните повреди в машината, които тя получи при миналото пътешествие. Поправих спирачната система и лоста за управление. До обяда остават още шест часа. Знаех, че вие ще се съберете към обяд и ми се искаше този път да ви донеса някакви веществени доказателства, понеже някои от вас се отнесоха с недоверие към миналия ми разказ. Изкушението беше голямо. Реших, че ще успея да се върна до обяд. И тъй, взех със себе си фотоапарат,

револвер, чанта и фенер и някои други принадлежности, седнах в машината на времето и се отправих на път. Опитах се веднага да развия голяма скорост — и бях наказан. От рязкото ускорение почувствувах, че губя съзнание. Страхувайки се да не се понеса във вечността, събрах последни сили и натиснах спирачката.

Когато дойдох на себе си, погледнах циферблата и видях, че се намирам в 1961 година. Тази година, да си призная, не ме много интересуваше. Струваше ми се, че това време е много близо до нашето и посегнах към лоста за тръгване, за да продължа по-нататък. Но не успях да го натисна.

— Как сте попаднали тук? — чух над самото си ухо нечий гневен вик.

Инстинктивно свалих лоста от машината и се огледах. Бях в същата стая, откъдето се отправих на път. Но обстановката беше поразително променена. Голямата писалищна маса, креслата, килимът свидетелствуваха, че това е служебен кабинет. Домакинът, не млад човек в униформа, седеше наблизо до мен. Да си призная, смутих се: как щях да обясня неочакваното си появяване в този кабинет?

Около минута мълчаливо се разглеждахме с удивление, после той скочи ди отново викна:

— Вас питам? Как попаднахте тук?!

И тогава аз направих грешка. Вместо да натисна лоста и да продължа по-нататък, станах от седлото и започнах съвсем глупаво да се извинявам. Човекът в униформа ме слушаше, без да ме прекъсва, после натисна един от многото бутони на бюрото си и когато се извърнах, за да седна в машината, онемях. Право в корема ми бе насочено дуло на пистолет. Държеше го вече известният ви Смит-Смит, който, изглежда, беше току-що влязъл в кабинета.

— Не мърдайте — каза той с разтреперан глас.

— Как е попаднал тук?! — изрева пресипнало стопанинът на кабинета. — Отговаряйте, Смит-Смит. Това е комунистически агент!

— Да се обискира! — процеди през зъби Смит-Смит на влезлите след него войници.

За минута джобовете ми бяха обърнати и съдържанието им — револверът, фотоапаратът, фенерът и няколко монети — се намери на бюрото. Лоста, който бях свалил от машината, за щастие те не откриха. Успях да го скрия в подплатата на редингота си по време на обиска.

— Вие ме вземате за разбойник и крадец — започнах аз — и жестоко се заблуждавате. Аз съм пътешественик. Доказателство за това е фотоапаратът, който е съвършено ненужен за един бандит, но е необходим на пътешественика.

Те ме погледнаха с любопитство.

— Не — отвърна Смит-Смит, — не сме толкова наивни! Какво ще прави крадец в кабинета на началника на разузнавателното управление на американския въздушнодесантен корпус?

— На американския? — повторих удивено аз.

— Точно тъй — каза домакинът. — А сега разправайте подробно какво поръчение са ви дали и колко ви плащат?

— И за какво ви е потрябвал този маскарад? — поде Смит-Смит, сочейки костюма ми.

— Не разбирам за кого ме вземате — развълнувано казах аз.

— Не разигравайте комедии — закреця домакинът, — ние великолепно знаем, че сте агент на комунистите и руски шпионин.

Съвсем се смаях. Главата ми се замая.

— Аха, мълчите, по-зле за вас! — каза Смит-Смит заплашително.

В това време в кабинета се появи млада жена, странно гримирана, с ярковиолетови устни, облечена в същата униформа. Присвивайки очи, тя ме погледна през гъсто намазаните си клепки и след това се обърна към домакина:

— Колите ви чака, господин полковник.

— Какво да правим с него, сър? — попита Смит-Смит.

— Та във всеки случай няма да го предадем на ония идиоти от полицията — каза полковникът. — Сами ще разследваме случая, изглежда интересен екземпляр. Отведете го. Когато се върна, ще се заемем с него. А нека нашите инженери се поинтересуват от машината.

Кръв нахлу в главата ми.

— Никой не може да арестува поданиците на нейно величество — викнах аз. — Настоявам за среща с английските власти.

Мисълта, че ме вземат за шпионин, че ме арестуват и при това, кой знае защо, американци, макар че несъмнено се намирах в Англия, ми причиняваше физическа болка.

Опитах да се изскубна и се спуснах към машината. Но ме хванаха и ме извлякоха от кабинета. Като в мъгла край мен преминаха

познатите ми от детинство стаи на моя дом. В коридора стоеше охрана, а в столовата, изглежда, се намираше канцеларията. Изведоха ме навън и ме тикнаха в бараката, която се намираше в дъното на двора. Чух как щракна ключалката на вратата.

Обзе ме мрачно отчаяние. Какво да правя? Как да се добера до машината? И какво може да се е случило с моята родина? Каква катастрофа е преживяла Англия, че американски войски се намират в родния ми град и се разпореждат в моя дом?

Дълго седях така.

Внезапно часовият, който ходеше около бараката, се спря.

Дочух как някой се приближи до него.

— Хелюу, Джек — раздаде се до самата стена. — Кого са окошарили?

— Разправят, че в кабинета на полковника са хванали руски шпионин. Полковникът си глътнал езика и поискал веднага да му изпратят електронна машина, за да открие дефектите в охраната. Лошо ни се пише.

— Е, а той?

— Какво той? Ще се върне полковникът, ще го разпита, а после в Америка — и на електрическия стол...

Гласовете се отдалечиха и аз вече не долавях думите. Пък и съвсем не ми беше до това. Часовият е прав. Шпионите ги осъждат на смърт. А да докажа, че не съм шпионин, можех само ако откроя тайната на машината на времето. Това беше безумие и предателство. Трябва да избягам, да избягам на всяка цена.

Огледах се. Бараката, в която се намирах, ми беше добре позната. В нея държах разни части от машината си. Спомних си, че тя имаше задна врата, която излизаше право на улицата. На времето бях наредил да я зазидат. Дали се е запазила? С вълнение се спуснах към стената и започнах внимателно да откъртвам напуканата от времето мазилка. Провървя ми: видях с радост, че вратата се е запазила. Удвоих усилията си. Едва си поемах дъх от нетърпение и страх да не ме усетят. Най-после вратата бе освободена. Наистина тя беше заключена, но аз помнех, че ключът от входната врата на къщата ставаше и на зазиданата. Бръкнах в хастара на редингота си, където по стар навик държах ключа, и го напипах. И ето, вратата със скърцане се отвори. Изскочих стремглаво на улицата. Хукнах, накъдето ми очи видят.

Ръководеше ме инстинктивното желание да избягам колкото се може по-далеч от собствения си дом, осквернен от окупаторите. Редките минувачи с удивление ме заглеждаха. Погледнах изцапания си костюм и разбрах каква странна, карикатурна фигура представлявам в техните очи. Тъкмо се спрях да се пооправя малко и изведнъж чух зад себе си викове и тропот. Озърнах се и видях американците. Спуснах се отново в бяг. Мярна ми се мисълта — дано успея да се добера до кръстопътя, където преди шейсет години стоеше полицай. Неразумна, безсмислена надежда...

Ала на кръстопътя наистина видях човек в полицейска униформа. С последни сили дотичах до него, сграбчих го за раменете и задъхвайки се, изкрещях:

— Преследват ме някакви неизвестни хора, Защитете ме от нападението на тези негодници!

Полицаят смаяно ме огледа. Погледът му се спря на златната игла на връзката ми и на пръстена с брилянт, който носех на ръката си.

— Можете да бъдете спокоен — рече той.

Около нас започна да се събира тълпа.

— Къде са вашите преследвачи? — продължи той, като допря свирката до устата си.

— Ето ги — посочих аз тичащите американци.

Полицаят се извърна и замря от изненада, после се изпъна, отдаде чест и угоднически каза на спрелия пред него Смит-Смит:

— Това ваш човек ли е, сър?

— Да! Той беше задържан от нас и избяга — небрежно отвърна Смит-Смит. — Предайте ни го веднага.

И какво мислите! Полицаят побърза да каже:

— Разбира се, вземете го, сър.

Стори ми се, че светът се сгромолясва.

Качиха ме в самодвижещ се екипаж, каквито — тъкмо стана дума за това — имаше много наоколо (наричаха ги автомобили), и ме закараха обратно.

Пътешественикът си наля шампанско и разпали загасналата си пура.

— Усецам леки тръпки и съм извънредно уморен. Затова ще бъда кратък — каза той.

Разкарвах ме по различни военни инстанции и навсякъде ме разпитвах. Каква задача ми била дадена, какво съм трябвало да узная, защо съм така странно облечен, какви ракети имат руснаците, къде им са базите. Оказва се, били изобретени огромни ракети и тези ракети имали заряд със страшна разрушителна сила, която може да смете от лицето на земята цели градове. Предлагаха ми пари, за да им разправа всичко, заплашвах ме. Така продължи три дни. Това беше някакъв кошмар, от който не можех да намеря никакъв изход. Настоявах за едно: да се срещна с англичанин, представител на британските власти, тъй като от някои реплики на американците разбрах, че в страната все пак имаше някакво подобие на национално самоуправление.

В края на краищата постигнах своето. Срещата ми с английския офицер стана в едно от зданията на военното министерство. Стаята, в която ме въведоха, изглеждаше така, като че ли не беше 1961 година, а 1895. Познатата обстановка възвърна самоувереността ми и аз бързо съставих план за разговора.

Започнах с това, че падам малко оригинал и че обичам да се обличам старомодно, после заявих, че съм откъснал се от света учен, който много години работи над своята машина, не чете никакви вестници и не знае, че американски военни бази се намират край Ричмонд.

— Вие сте прекалено голям оригинал — сухо каза офицерът. — Имате право да се обличате, както си щете, но защо сте се озовали в кабинета на началника на военната база? Защо сте отказали да назовете името си? Защо са намерили в джобовете ви златни соверейни? За какво са ви били нужни фотоапарат и револвер? Пак от оригиналничене ли? Не считате ли, че това намирисва на нещо много по-правдоподобно, но не съвсем приятно за ухото — на шпионаж?

— Най-смешното е, че аз наистина съм учен и изобретател — отвърнах аз.

— Какво пък сте изобретили? Да не би машина на времето? Или може би вечен двигател? — насмешливо попита офицерът.

Изтръпнах от ужас — нима са се досетили!?

— Не — рекох аз, — моето изобретение е по-скромно. Конструирах машина, която прави седящия в нея човек невидим. И при това тя свободно се движи по земята и въздуха.

— Виж ти! — офицерът иронично ме гледаше.

— Да — продължих аз с по-уверен тон, — тя е построена на съвършено нов, неизвестен досега на науката принцип. Да отидем при машината и аз ще ви обясня всичко. Появяването ми в американската база беше само начин да привлека вниманието им към моята машина.

— Добре — каза офицерът, — сега ще повикам автомобила и ако лъжете, а по всичко личи, че е така, то сърдете се на себе си.

„Веднъж да се добера до машината си — мислех си аз. — А там ще видим кой на кого ще се сърди!“

Седнахме в автомобила. Беше ясен слънчев ден. Пъстрата тълпа от бързо движещи се хора, огромно количество автомобили — всичко това бе преобразило познатите ми улици. Ритъмът на живота рязко се бе ускорил.

— А защо е толкова необходимо пребиваването на американски войски в страната ни? — попитах предпазливо аз. — Нима сме загубили война с Америка?

— И децата дори знаят, че американските войски се намират тук, за да ни защитават от агресията на комунистическа Русия.

— Но, позволете — забелязах аз, — комунистите по принцип са били винаги против войната. Нима може сериозно да се мисли, че те ще се опитат със сила да наложат своя строй на Англия. Та това е глупост!

— Виждам, че вие сте били и агитатор — с неприятна усмивка каза офицерът.

— Ами в Америка има ли английски бази!? — с невинен вид запитах аз.

— Не говорете глупости — раздражено измърмори офицерът.

Явно този разговор му беше неприятен.

Автомобилът спря. Минаваше демонстрация. Хора носеха плакати. На тях беше написано: „Янки, вървете си у дома! Не искаме американски бази в Англия! За мир и всеобщо разоръжаване!“

Охо, излиза, че не само аз мисля така. В Англия все още са останали разумни хора. Значи не всичко е загубено. Страшно ми се доця да надзърна още в две-три десетилетия напред и с тревога си мислех дали ще успее да си възвърна машината на времето. Дали е оцеляла?

Когато пристигнахме в американската база, събитията се развиха така. Отидохме в кабинета на полковника. Машината стоеше все още

там, с нея се занимаваха няколко души и, разбира се, Смит-Смит.

— Те съвсем не могат да разберат що за машина е това — каза полковникът, сочейки хората при машината.

— Той обеща всичко да ни разправи — отвърна английският офицер.

Приблжих се до машината и бързо седнах на седлото.

— А, това никак не ми харесва! — извика Смит-Смит.

Той се спусна към мен, скочи в машината и се опита да ме измъкне. Но вече беше късно. Аз бях натиснал лоста и ние потеглихме. Да водиш такъв тип като Смит-Смит в бъдещето, разбира се, е невъзможно; Затова отправих машината в миналото, в нашето време. Смит-Смит ужасно крещеше и ми пречеше да управлявам машината. Сграбчил ме бе за гърлото, заплашваше ме с револвер. Насмалко не отминах своето време. С големи усилия успях да спра машината. Останалото знаете.

Пътешественикът млъкна. Мълчахме и ние. Пръв се опомни редакторът:

— Възползували сте се от появяването на този луд Смит-Смит и добре сте съчинили всичко. Кой ще повярва на всички тези глупости с американските войски и шпионажа!?

— Ако Смит-Смит не бе в машината ми — уморено възрази пътешественикът, — и аз сам бих помислил, че всичко това е само страшен сън. Но ето... — и той повдигна ранената си ръка.

— Трябва да си починете — рече докторът.

— Да, късно е вече — каза психологът.

На другия ден отидох отново при пътешественика да го разпитам по-подробно. Но той се беше отправил пак да пътешествува по вековете и хилядолетията и, както знаете, вече не се върна.

За да довърша, остава да кажа само, че Смит-Смит все пак успя да се срещне с американския консул. Не знам какъв е бил разговорът им. Но на тръгване консултът казал: „Внимавайте да не го изтървете. Това е луд човек. Той може да развали отношенията ни с Англия!“

Публикувано в алманах „Спектър’64“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.